

har. Der kan ikke tillægges hverken den enkelte Arving eller Flertallet af Arvingerne nogen Ret til at forlange Gjenstande, som ligge udenfor det, de kunne fordrø sig tillagte in natura, uden ved den lovbestemte Realisationsmaade. Jeg tror, man maa lægge megen Vægt paa, at netop denne Bestemmelse overholdes. For saa vidt det erede Medlem ganske i Forbigaaende gjorde Indsigelse mod den Ret, som Skifteretten har til at vælge Inkassator og Kurator, hvor alle Vedkommende ere enige, saa tror jeg ogsaa der, at det er fuldkommen rigtigt, at man ikke paa dette Gebet bør lade Flertallet være det afgjørende; der er lige saa god Ret for Mindretallet, og dets Krav bliver bedst varetaget ved at under Uenighed Afgjørelsen ffer af Skifteretten, som skal tage det mest mulige Hensyn til alle de fremsatte Paastande. Med Hensyn til disse Punkter kan jeg ikke være enig med det erede Medlem, og jeg vil anse det for rigtigt, om det bliver ved Lovudkastets Bestemmelser; men jeg kan ikke negte, i Et maa jeg være enig med ham; det forekommer ogsaa mig, at Lovudkastet ikke har gjort Ret i at holde sig til den gjældende Ret med Hensyn til Spørgsmaalet om Arvingernes solidariske eller pro rata Ansvar. Ogsaa jeg finder, at man ikke kan forsvare den Bestemmelse i vor nu gjældende Lovgivning, hvor- efter Kreditor maa finde sig i, i Tilfælde af Dødsfald, at hans Fordring bliver fordelt paa en Mængde Personer, uden at disse ere solidarisk ansvarlige. Det er ganske vist, at dette Lovudkast ogsaa paa dette Punkt ikke saa lidt hjælper paa Kreditorerne, idet det siges, at enhver af de Kreditorer, der har begjært Betaling, kan forlange at faae et solidarisk Ansvar, medens det efter Lov 5—2—83 var omtvistet, hvorvidt det gjaldt alle Kreditorer, navnlig de ikke forfaldne Fordringer. Ligeledes er det sikkert, at Lovudkastet ogsaa i en anden Henseende hjælper paa Kreditorerne, nemlig derved, at det skaber et Værnething, ved hvilket Arvingerne kunne søges, hvilket er Noget, høortil man i Praxis har følt overordentlig stor Træng; men jeg tror, at selv ikke derved gaar man saa vidt, som Forholdets Natur med Rette tilfiger. Der forekommer mig ingen Grund at være til, at Kreditor skal finde sig i, at hans Fordring ved Dødsfald bliver fordelt paa flere. — Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg slutter mig til de Ønsker, som foregaaende erede Talere have udtalt om, at dette Lovudkast maa finde en velvillig Modtagelse her, og at det maa lykkes at gennemføre det i denne Samling.

Steenstrup: Da dette Lovforslag ifjor var for, havde jeg to Indvendinger at gjøre imod det. Den ene angik Pengespørgsmaalet, at der ikke dengang forelaa et Lovforslag om at nedsette den mest trykkelige Skat; denne Indvending falder nu selvfølgelig bort, forudsat at man kan gaa ind paa, at den Nedsettelse, som det følgende

Lovforslag paa Dagsordenen gjør, er tilsvækkelig. Men den anden Indvending, jeg havde at gjøre —, har jeg endnu med Hensyn til Lovforslaget. Det er nemlig, at Lovforslaget er, hvis jeg maa hente et Udtryk fra den højere Politik, altfor lidt parlamentarisk. Jeg tror ikke, at der er noget statsfærligt i en Skiftelov at give Majoriteten en vis ubetinget Ret. Det er saa langt fra, at Majoriteten har den overveiende Ret efter dette Lovforslag, at det tværtimod er tilbagegaaende, det er reaktionært, det gaar tilbage fra det Nøgjældende. Der er af et Par Talere gjen- tagne Gange fremhævet et Punkt, nemlig det, at en eneste Misforpiet kan tvinge alle de andre myndige Arvinger til offentlig Skifte og derved paaføre dem betydelige Betsotninger. Jeg finder, at den Bansteligbed, der er ved at mægde mellem to Parter, hvoraf den ene har fuldstændig Grund til at ønske de offentlige Autoriteters Tiltrædelse, og der anden et berettiget Krav paa ikke at komme til at betale for Meget, maa føre til, hvad man har i andre Lande, nemlig at indsætte den Bestemmelse, at, naar der kun er myndige Arvinger, skal den myndige Arving, der vil have offentligt Skifte, alene betale Omkostningerne. Lad ham betale Gibet, saa skal man faae at se, at de Tilfælde, hvor myndige Arvinger forlange offentlig Skifte, meget sjældent ville forekomme. Det er ikke alene paa dette Punkt, men med Hensyn til alle Punkter under Skiftets Forløb, at Majoriteten ingen Ret har, og at Minoriteten kan forpurre Alt. Men bageved dette ligger, hvad der er endnu værre, at det egentlig er Embedsmændene, der komme til at kunne gjøre, hvad de ønske, eller rettere, det er Embedsmændenes Kontorbetjente; det er dem, som komme til at afgjøre, om der skal antages en Inkassator eller ikke, og det ligger i det Hele i deres Magt at bestemme, hvorledes Skiftet skal fremmes. Det er dette, som jeg paa det Stærkeste vil sætte mig imod; jeg vil paa det Stærkeste protestere derimod, have min Stemme imod og stemme imod, at dette Princip, der desværre har haat altfor megen Fremgang, endnu fremmes yderligere, nemlig at private Interesser hos Kontorbetjente under Embedsmænd, som ere satte til at vaage over Lov og Ret og til at dømme mellem Mand og Mand, skulle kunne krydse Folks berettigede Fordringer paa at faae en retfærdig Afgjørelse af deres Møllekværende. Jeg tilstaar, at, naar man i Skifteloven sætter som mellem Linierne Herredsfogdens Fuldmægtig — han er ikke nævnt med et eneste Ord; men det er gennemgaaende Tanken i denne Lov, at det er Herreds eller Byfogdens Kontorbetjente, der egentlig skulle have de lukrerede Forretninger under Skiftet — saa maa jeg protestere herimod. Det er ikke af egen Interesse, at jeg protesterer, men der er paa dette Punkt, — det paastaar jeg høit og lydelig —, her i Landet den allerstørste Fare for en meget ubdrevet Demoralisation. Man maa ikke blande